

Editor: Iana Dumitru
Tehnoredactor: Raluca Irimie
Copertă: Raluca Irimie

RALUCA IRIMIE

GLOANȚE OARBE

RALUCA IRIMIE

©CASSELLS BOOKS 2020
This reproduction is made by permission of the author and the publisher. All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or by any information storage and retrieval system, without the prior written permission of the publisher.

Capitolul 1

Așezat pe o bancă, sprijinit cu spatele de lambriurile din lemn de nuanța nukului, Albert privea încruntat spre podea. Se auzeau voci, unele apropiate, altele pierdute în pustiul clădirii. Ura să fie nevoit să aștepte, dar de data aceasta nu avea alternative. Doamna de la recepție îl fila pe ascuns, fără să-i spună ceva. De câteva ori o surprinsese holbându-se. Își întoarse rapid privirea, evitând să fie provocat în vreun fel să interacționeze.

Timpul părea că așteaptă și el ceva. În cele din urmă, ușa din stânga se deschise, permițând unui bărbat să-și facă apariția. Se apropie zâmbind, cu mâna întinsă amiabil.

-Albert, se prezintă scurt bărbatul masiv.

-Da, știu. Eu sunt Petros. Intră!

În centrul încăperii era o masă dreptunghiulară, suficient de mare pentru a fi folosită pentru diverse ședințe, dar nu într-atât de voluminoasă încât să intimideze. Se instalară față în față. Între ei, fără grabă, Petros înșiră câteva hârtii extrase din dosarul pe care îl avea la îndemână.

-Cum ești, Albert? Întrebă fără să își dezlipească ochii de la documente.

-Cum aș putea fi? Având în vedere contextul, există răspuns corect la întrebarea asta?

-Întotdeauna este.

-Atunci sunt bine.

Petros îi studie sever trăsăturile. Genele și sprâncenele dese, parcă picurate cu cerneală neagră, îi evidențiau ochii întunecați, în care irisul nu se distingea de pupilă. Albert nu reuși să-i susțină prea mult privirea și-și plecă spre podea capul.

-Înainte să începem, vreau să te asigur că sunt de partea ta. Voi face tot posibilul să te ajut, numai că trebuie să ai încredere și să fii sincer.

-Am înțeles.

-Dacă o să vrei pe parcurs, o să luăm pauză, dar interesul nostru e să terminăm cât mai repede.

-Da. E bine, răspunse Albert, căutându-și o poziție comodă.

Era încă mult prea agitat pentru a se relaxa și, fără să-și dea seama, începu să bată în masă cu degetele.

-Începe de unde vrei.

-Mă numesc Albert Pascal.

***

Era o noapte răcoroasă, ce alina îngăduitoare arsurile zilei toride. Toți cei din grupa a cincea dormeau în cortul comun, răpuși de oboseală. Mai aveau o săptămână de pregătire, înainte să le fie desemnată misiunea. Veniseră orbește, fără să primească multe informații, și erau convinși că aveau să cunoască doar o parte din adevăr. Important nu era să știe totul, ci să se achite de sarcini și să se întoarcă teferi la bază sau acasă.

În toiul acelei nopți, o siluetă se strecură printre sacii de dormit înghesuți și cu ajutorul unei lanterne, inspectă figurile celor din interior. Se opri la unul dintre soldați și îl înghițea cu vârful bocancului.

-Pascal, în picioare. Te așteaptă sergentul.

Amețit de somn, bărbatul se ridică, își luă în grabă echipamentul și plecă bombănind.

-E a treia noapte în care mă cheamă.

-Nu știu. Eu am fost trimis doar să te anunț.

Leși din cort și se îndreptă spre partea operativă a taberei, unde era așteptat. Îl salută pe sergent și își primi sarcina, fără să arate resentimente. Avea de verificat toate aparatele de comunicație pentru operațiunea de a doua zi.

-După ce termini, poți merge înapoi la somn.

În ultimele nopți nu dormise mai mult de trei-patru ore, în câte două reprize. La o oră sau două de când se dădea stingerea, cineva venea să îl anunțe că era așteptat. Primea o sarcină absurdă, apoi se întorcea în cort, unde mai prindea maxim două ore de somn, urmând ca toată ziua să și-o petreacă împreună cu cei din grupă, la instrucție și aplicații. Ar fi vrut să îi spună sergentului unde să-și vâre toate exercițiile nocturne, dar privirea plină de compasiune și tonul blajin îl împiedicau mai mult decât obligațiile ierarhice. Intuia motivele din spate și, chiar dacă nu era pe deplin împăcat, încerca să se mențină la standardele impuse.

Se apucă de treabă, dar, după primele șase aparate, mâinile începeau să nu mai țină cont de sarcină. Un tremur puternic îi cuprinse toți mușchii și parcă privea de după un păienjeniș. Își frecă insistent ochii și tâmplele, apoi reveni la sarcină. Oricât încerca să se concentreze, lucrurile căpătau o personalitate proprie, încăpățânându-se să nu coopereze. Simțea cum pământul îi fuge de sub picioare și o amețelă însoțită de o senzație puternică de greață îl cuprindea, fără să se poată împotrivi. Îi părea că se desprinde de trup și plutește imponderabil spre o altă dimensiune, până când pământul uscat și prăfos îi exemplifică, într-un mod barbar, legea gravitației. Se trezi la infirmerie, întins pe un pat, în timp ce asistentul medical îi curăța rana minoră de lângă tâmplă.

-Ești bine?

-Nu prea. Știi că am amețit. Am căzut?

-Da. Ai găsit și colțul de la cutia cu aparate, în cădere.

Albert se ridică, dându-l la o parte, dar o durere intensă de cap îl făcu să-și strângă pleoapele și să se arunce din nou pe pernă.

-Cât timp am dormit?

-Nu știu cât ai zăcut acolo. Te-am găsit de un sfert de oră.

-Cât e ceasul?

-Șase.

Bărbatul bombăni ceva și făcu o nouă încercare de a se ridica, dar fu întrerupt de oferta generoasă a asistentului.

-Poți să mai rămâi, dacă nu te simți ok. Sunt sigur că toată lumea o să înțealgă.

-Eu nu m-aș baza pe asta.

-Toată lumea știe, Pascal. Încercăm să te ajutăm, cum putem, fără să ne facem nouă probleme.

-Mă descurc.

Grupa lui era deja pe platoul improvizat, la înviore. Se strecură printre ceilalți, încercând să prindă ritmul, dar era prea amețit. Mișcărilor îi erau necoordonate, aproape blegi, solicitându-l mai mult ca de obicei. Aproape se împiedică de câteva ori, iar când veni vorba de alergarea obișnuită, reuși doar să-și târâie picioarele după el. Fluieratul caporalului opri tot plutonul. Se aliniară din nou, așteptând încuviințarea de a continua sau o altă comandă. Bărbatul se plimbă printre ei, privindu-i sfidător. Ajuns în fața lui Albert, îl măsură încruntat din cap până-n picioare.

-Ai o problemă, Pascal?

-Nu, să trăiți.

-Atunci poți să te ții după noi sau dai tu tonul? Poate ai nevoie să te întorci la infirmerie?

-Nu, să trăiți.

-Atunci băgați două ture de tabără. Aveți pentru asta cinci minute.

La jumătatea primei ture, Albert simți că mușchii îl trădează mai mult ca înainte. Se opri pentru câteva secunde, în timp ce bărbații ceilalți treceau grăbiți pe lângă el. Încerca să-și controleze respirația, cu trunchiul aplecat în față, în timp ce privirea i se întuneca sub o ceață opacă. Tresări când îi răsună în timpane vocea agresivă a caporalului.

-Pascal, ai probleme?

-Nu, domnule.

-Atunci dă-i bătaie.

Albert încercă să-și îndrepte spatele, dar amețeala i se răspândea prin trup și căzu în genunchi. Privat de odihnă și hrană, trupul său nu mai reușea să țină pasul cu toate cerințele. Mintea începea să i se întunece, de parcă fiecare celulă își cerea dreptul la repaus. Își auzea numele, strigat de caporal, dar sunetul devenea din ce în ce mai slab. Se trezi din nou la infirmerie. Pentru că fusese al doilea incident într-un timp prea scurt, protocolul obliga la investigații suplimentare și, dacă situația impunea, întreruperea stagiului. Ar fi fost nevoie să se întoarcă acasă, înainte să aibă șansa realistă de a demonstra ceva.

-Ai ajuns tot aici. Ți-am zis, îl apostrofă asistentul.

Albert dădu să se ridice, dar trase după el câteva furtunuri. Bărbatul în halat îl împinse înapoi.

-Ți-am pus o perfuzie. Nu te agita așa, că o să-ți smulgi branula.

-Trebuie să mă întorc la pluton.

-Așa ai zis și azi-dimineață. Pascal, ascultă-mă, măcar o dată! Nu vei fi în stare de nimic, dacă nu te pui la punct cât de cât.

Gândește-te cum ar fi fost să ți se întâmple asta în timpul unei ambuscade. Tu n-ai văzut cum arată un război, nu știi.

-Nici n-o să apuc să-l văd, în ritmul ăsta, zise Albert, mai mult pentru el, privind lichidul care se scurgea din perfuzie. Cât mai durează?

-Ți-aș sugera să rămâi astăzi aici.

-N-am cum. Mâine o să găsească alt căcat și chiar o să mă scoată din schemă.

După ce perfuzia se goli, ceru să fie lăsat să plece, în ciuda insistențelor din partea celorlalți. Avea ceva în minte și nu putea să mai amâne. Dacă situația ar fi rămas tot așa, în mai puțin de o săptămână ar fi zburat acasă. Nu-și permitea înfrângerea.

Intră în cortul superiorilor și solicită o discuție privată cu sergentul-major.

-Poți să-mi spui și așa, îi zise acesta peste umăr, fără să îl privească.

Înăuntru mai erau doi sergenți și un caporal. Discutau despre intervenția ce avea să se desfășoare a doua zi. În mijlocul mesei erau mormane de hârtii și planuri. Pentru că misiunea se anunța a fi dificilă, încercau diverse strategii.

Albert își dezlipi ochii de la masa încărcată și trase sonor o gură de aer.

-Ok, Manu...

-Aici nu sunt Manu pentru tine.

Bărbatul își încleștă pumnii, dar își relua ideea, încercând să își păstreze calmul.

-Domnule sergent-major, permiteți să raportez.

-Spune, soldat.

-Am înțeles ce vrei să faci, dar cred că ți-am demonstrat că merit să mă aflu aici. Te rog, hai să facem pace.

-Nu mi-ai demonstrat nimic bun. Dimpotrivă.

-Performanțele mele au fost direct influențate de modul în care am fost tratat în ultimele săptămâni.

-Istețule, aici e câmp de luptă, nu o scenă de Counter-Strike. Avem misiuni serioase. Dacă nu te poți descurca, fă-ți bagajul și întoarce-te acasă!

Albert își plecă privirea în pământ, cu un zâmbet iritat. Se aștepta să întâmpine rezistență, mai ales pentru că luase hotărârea de a veni și el acolo, împotrivindu-se părerilor familiei sale, dar simțea că situația devenise foarte injustă.

-Manu, ăsta e doar un joc de-al tău. Nu am cerut favoruri, ci să fiu tratat exact ca ceilalți.

-Repet. Dacă nu poți face față, întoarce-te acasă.

Rând pe rând, ceilalți părăsiră pe nesimțite cortul, dar ascultau de afară ciocnirea violentă.

-În cazul ăsta vreau să fac o sesizare pentru rele tratamente.

-Foarte bine. Asta o să te ajute să zbori mai repede.

Albert se apropie de el, privindu-l cu ură. Erau aproape de aceeași înălțime, iar tunsoarea scurtă și echipamentul le uniformiza mai mult trăsăturile.

-Manu, m-am săturat de căcaturile tale. Și tu ai spus, aici nu suntem frați, așa că oprește-te. Eu n-am să plec nicăieri, știi bine.

-Locul tău nu e aici.

-Cine ești tu să decizi?

-Până și tata știe că nu ești potrivit pentru asta. Du-te acasă, micuțule!

Cuprins de furie, Albert se năpusti spre celălalt și îl izbi de masa din apropiere, făcând planurile și hârțiile să se repeadă

spre pământ, foșnind sonor. Manuel pară pumnul ce-i țintea obrazul și își înlătură adversarul, lovindu-l cu bocancii în abdomen. Îngenunche deasupra lui, blocându-i bărbia cu antebrațul, într-o încheștare dureroasă. În mintea amândurora furia și ura se amestecau periculos. Era ceva mai mult decât o simplă neînțelegere între frați.

-N-ai ce să cauți aici. Du-te înapoi acasă!

-Du-te tu!

Albert își simțea mușchii pompați de adrenalină. Se eliberă din strânsoare și îl aruncă pe Manuel peste cap, apoi sări și încălecă peste acesta, cu pumnii încheștați pe gulerul lui. Manuel îl pocni atât de puternic în bărbie, încât auzi cum îi clănțăniră dinții, iar pentru câteva secunde își pierdu echilibrul. Alunecă alături, sprijinindu-se pe genunchi, în timp ce nisipul îi înțepa podul palmelor. Câteva picături i se prelinseră pe tâmpile, adunând praf sub greutatea lor. Strânse un pumn de nisip și îl aruncă înspre adversar, dar acesta era deja la o distanță de câțiva pași.

-Ești un om de nimic, Manu! Nu ai dreptul să-mi faci asta.

Celălalt afișă un zâmbet arogant, în timp ce își scutura praful de pe uniformă.

-Micuțule, e ultima dată când îți spun.

-Du-te tu dracului! O să reușesc, vei vedea. Mă piș pe păreri tale!

-O s-o faci pe mama să plângă, când o să te întorci cu drapelul pe burtă.

-Tu o să te întorci așa. Cu aroganța și căcaturile tale. Tu!

Sergentul cu ton blajin interveni, înainte ca Albert să se arunce din nou în altercație. Îl luă aproape pe sus și îl scoase din cort, târându-l cât mai departe. Începu să-i spună despre misiunea de a doua zi și, fără să-și dea seama cum, Albert se trezi la o

distanță considerabilă de tabără, totuși, încă în perimetrul protejat.

-Albert, dacă îți dorești să rămâi aici, o să trebuiască să discuți cu Manuel și să vă împăcați. El îți vrea binele.

-Pe dracu! Vrea să mă trimită acasă.

-De ce crezi că vrea să facă asta?

-Pentru că habar n-are de ce sunt eu în stare.

-Puștiule, aici nu e o joacă de copii. Pascal vrea să se asigure că te poți descurca, dacă ai să rămâi. Are dreptate să-și facă griji pentru tine. Nici mie nu mi-ar plăcea să-mi văd fratele mai mic aici, indiferent cât de pregătit și capabil ar fi.

-Dar nu e alegerea lui.

-Știu că a fost puțin nedrept cu tine, dar vrea să te știe bine. Încearcă să vorbești cu el, ca de la bărbat la bărbat. Mâine poți să-i dovedești de ce ești în stare, dar trebuie să te odihnești.

Îl bătu pe Albert pe umăr și se îndreptă spre bază. Soarele plecase de mult timp, iar răcoarea plăcută se așternea peste întinderea nisipoasă. Tânărul mai zăbovi o vreme, încercând să-și adune gândurile, apoi se întoarse la cortul său. Dormi bine, pentru prima dată de când se afla acolo.

***

-Ce s-a întâmplat pe urmă?

Petros începu să-și noteze idei, să completeze în chenare sau să bifeze diferite aspecte prin chestionarele pe care le avea în față, însă nu pierdea pentru mult timp contactul vizual cu partenerul său de discuție.

-Până la urmă am reușit să vorbim. Ne-am împăcat, cel puțin aparent. Era riscant pentru el să continue. Toată lumea știa și nu-și putea permite un scandal.

-Cum ți-ai explicat atunci atitudinea lui?

-Am crezut că e înfumurat și că vrea să-și dea importanță.

-Și acum ce crezi?

-Că era un tip foarte bolnav.

Petros punctă concluzia cu o pauză, apoi reveni la interviu.

-În ce sens bolnav?

-Avea el ceva special, care îl făcea să fie așa. Nu știu cum s-o numesc. Mi-e greu să folosesc cuvinte prea dure la adresa lui, dar asta cred acum. Era sadic.

-Interesantă deducție.

-Avea mereu idei ciudate. Încă din copilărie a fost așa.

-Ai în minte o experiență anume?

-Parcă îmi citești gândurile, îi zise ironic Albert. Chiar aveam. Eram mic, cred că în gimnaziu. Am găsit un pui de câine și l-am adus acasă. Pur și simplu m-a urmărit, împletindu-se printre picioarele mele. O vreme chiar m-am străduit să nu-l bag în seamă, dar mă trăgea de tivul pantalonilor, mârâind și lătrând provocator. Nu aveam cum să-l las pe stradă. Mamei nu i-a plăcut, însă era atât de simpatic și jucăuș, încât a capitulat. A zis că-l putem păstra câteva zile, până îi găsim un stăpân.

-Și tatăl tău?

-Nu știu de ce, dar nu-mi amintesc multe despre el din perioada aceea. Era mai mereu plecat. Și chiar dacă era prin preajmă, obișnuiam să ne ignorăm politicos. Nu cred că ne-am plăcut cu adevărat vreodată. Mă rog. Câinele dormea cu mine, aveam grijă să nu strice lucruri sau să nu facă mizerie, ca să amân cât de mult pot despărțirea de el. L-am spălat bine și i-am căutat câteva jucării de ros. L-am pus numele Edy. A fost frumos.

-Până când?

-Au trecut cam două sau trei săptămâni, îmi scapă acum. M-am întors de la școală și Edy nu m-a întâmpinat, așa cum obișnuia. L-am strigat din prag de câteva ori, dar n-a răspuns. Știu că mi-am trântit ghiozdanul în hol și am pornit să-l caut. Era la mine în cameră. Mama insista că a fost un accident, dar, chiar și cu mintea de atunci, mi se părea imposibil. Edy era pe jos, pe parchet, cu spătarul scaunului trântit peste el.

-Eh, un accident.

-N-ar fi avut cum. Era un scaun prea greu și prea stabil ca un pui să-l poată răsturna. Spătarul apăsa pieptul lui, dar avea craniul spart. Era parcă aranjat prea simetric să fie o scenă reală. L-am luat în brațe, încercând să-l salvez. Nu mai aveam ce. Era deja rece, iar sângele îi era închegat pe blana albă și moale, ca niște coarne sau țepi roșii.

-Și ce altceva ți-a atras atenția la întâmplarea aceasta?

-Când l-am confruntat pe Manu, îmi amintesc că pentru câteva secunde pe chipul lui se lungise un rânjel larg, păgân, așa cum aveam să surprind în misiunile pe care le-am făcut mai târziu împreună. S-a disculpat rapid, zicând că el nu știe nimic, că a fost la școală și el, că nu-l interesa câinele meu... Dar lipsise în acea zi. L-am găsit o scutire, exact pentru data respectivă.

-Erați certați în perioada aceea? De ce să fi avut el vreun amestec?

-Nu eram. Nu-mi amintesc să-i fi făcut ceva. Și chiar dacă l-aș fi provocat în vreun fel, ce adolescent normal ar fi ucis cu sânge rece un animal? Doar pentru plăcerea personală? Pentru o ambiție?

-Știu că o să ajungem și acolo, să nu ne ascundem după un fir de iarbă. Și tu ai ucis cu sânge rece.